

[Anne Grete Holmsgård]

rede har været sagt adskillige gange her i dag, er der også en anden årsag, og det er det stigende forbrug hos de bedrestillede, bl.a. en kraftig stigning i bilimporten. Man skal i øvrigt heller ikke være sådan specielt kløgtig for at regne ud, at det næppe er de arbejdsløse, der har haft en reallønstilbagegang – eller realindkomstillbagegang hedder det jo, når det er arbejdsløse – på ca. 15 pct. i løbet af den borgerlige regerings tid herinde.

Til gengæld går det ganske pænt med kasseunderskuddet. Her har de radikale og regeringen vundet en klar sejr over de offentlige udgifter – eller rettere sagt en klar sejr over den del af de offentlige udgifter, der går til ældreomsorg, til dagpenge, til sygedagpenge, børn, bistandshjælp osv., for der er jo én post, der vokser ganske kraftigt, og det er udgifterne til forrentning af den indenlandske statsgæld. De vokser så sandelig også på den udenlandske, så de vokser altså begge steder. De vokser, og de kommer i 1985 op på over 50 mia kr. Hvad er så 50 mia kr.? Ja, det er sådan cirka det dobbelte af, hvad dette samfund bruger til arbejdsløshedsunderstøttelse og efterløn. Det er ikke nogen ganske ringe post.

Statsministeren plejer at sige, at det er fortidens synder, og det er sådan set rigtigt nok, men det interessante er jo, at statsministeren selv som menigt medlem af folketinget har været med til at begå fortidens synder. Det har hr. Palle Simonsen også, det har hr. Erhard Jakobsen også, og det har alle de mennesker, der sidder i dag i regeringspartierne. De har selv været med til at gældsætte dette land vel vidende, at de, der kom til at betale gælden, var jævne, almindelige skatteydere, så det er lidt for billigt at slippe om ved det ved blot at skyde på socialdemokratiet. Det er rigtigt, at socialdemokratiet har været med til at stifte denne gæld som regeringsparti, men de har immervæk ikke gjort det helt alene; det har de aldrig haft mandater nok til.

Men kasseunderskuddet falder også, selv om rentebetalingerne stiger. Det falder til ca. 40 mia kr. i år, det var også en vigtig målsætning for regeringen – det glemte jeg i første omgang – og den har man så ved hjælp af en smart lille sminkeproces fået til at gå i opfyldelse. Man har nemlig taget 6 mia kr. i restskatter, som egentlig skulle have været indbe-

talt i 1986, og så har man sagt: hov, vi mangler nogle penge, hvis vi skal have faldende kasseunderskud i 1985, men vi sørger så bare for, at de i hvert tilfælde på papiret bliver indbetalt i 1985.

Nu ved regeringen selvfølgelig godt, at det giver smæk i 1986, for så mangler man de 6 mia kr. Man kan jo kun bruge dem én gang. Hvad gør man så? Man kigger på kommunerne, som altid er et pragtfuldt instrument at anvende i denne sammenhæng. Man stikker sugerøret ned og tager det, man kalder »den konjunkturbetingede gevinst«, som ligger i kommunekasserne. Nej tak, det er den gevinst, der er opstået på grund af artig opførsel rundt omkring i kommunerne med regeringens og de radikales stok over nakken. Den stikker man så sugerøret ned i – og slurp, så har man stort set udlignet de 6 mia kr., man ellers ville komme til at mangle på budgettet i 1986.

Så vidt jeg kan se, er det oven i købet også meningen, at de kommuner, som ikke har opført sig artigt nok og derfor ikke har et likviditetsoverskud i øjeblikket, til gengæld skal levere det året efter, og jeg går ud fra, at det også må gælde Københavns kommune. Det bliver virkelig interessant at se, hvordan dette influerer på borgerne i Københavns kommune, på de utrolig store sociale problemer, som netop den kommune har, og som er større end i nogen anden kommune.

Skattetrykket. Hvordan er det gået med skattetrykket? Ja, det er steget. Det lader til nærmest at være blevet en vane. Hver gang vi har en borgerlig regering, stiger skattetrykket. Det er steget med 3 ½ pct. i løbet af de to år, denne regering har været ved magten. Det er selvfølgelig ikke særlig godt for en konservativ statsminister, for det er sådan set stridende mod hans principper, og derfor havde han selvfølgelig også nogle bemærkninger i sin åbningsrede om, hvad der skulle gøres, for hvis skatten stiger alt for meget, modvirker det jo denne berømmelige virkelyst. Det, der skulle gøres, var at give de mange, der rammes af de helt urimeligt høje marginaltrækprocenter, en skattelettelse. Det er klart, at ifølge konservativ tankegang må det være uacceptabelt, at indkomster på 300.000–400.000 kr. betaler 30 pct. af deres bruttoløn i skat, når indkomster under 100.000 kr. også betaler 30 pct. Det er selvfølgelig fuldstændig uanstændigt. For os at